

Tenhle víkend byl, co se vedra týče, vražednej. Nemohli jste skoro nic a některý věci jste ale museli. Jako třeba posekat celý ty naše latifundie.

A já si u toho uvědomila, jak třeba tady obrovskej pokrok docentka Talířová učinila (to nejní překlep, to učinila je tam záměrně, páč vona je hrozný čuně □). Po celou dobu sekání byla se mnou na louce, kde si jen tak chodila, úplně stejně jako Rumíček. A stejně jako on se mi občas přišla SAMA nahlásit. Chápete to???? Počítala díry, spořádaně bádala a vůbec neškodila. Ale co hlavně NEUTÍKALA. A když se během mého doprovázení, což jí chvilku bavilo, zadumala u východu z louky, stačilo říct: "Tálii nee-e, sama nee." A bylo to. Tím že sama za mnou chodila, tak tím mě moc potěšila. Fakt hodně. Tohle je při její nezávislosti pro mě velkej posun. Tak jsem z toho byla radostná, že jsem ani to příšerný vedro nevnímala a sekalo to samo.

Při další činnosti jsem naopak vedru utekla. Šla jsem totiž krájet do sušičky tu tunu hovězího, co jsem dostala. Při porcování do mrazáku mě napadlo, část usušit na pamlsky. Chládek v domě a lehce zmrzlý maso vytvořily snesitelný prostředí. Ovšem jak pro koho. Ohařiska tvrdili, že to JE K NEVYDRŽENÍÍÍ. Zatímco maďarská frakce se spokojila s tichým sliněním, ta germánská se opět převtělila v muezzina řízlýho tanečníkem čardáše. Tak mocně jí to bralo. A když už jsem byla od toho masa ublemtaná,, nakrájela jsem si pár kousků syrovýho do ruky a šli jsme chvilku cvičákovat na louku. Mno. Ruce mi za tenhle nápad nepoděkovaly, ta čůza mi je pěkně dodrbala.

A pak jsme si - vedro nevedro, teda i s masíčkem, vyrazili po cestičce mezi pole. Aj jaj, jaj, vedro, nevedro, Talinku to sebralo. Tak my se s Rumíčkem taky sebrali a uuuutikalí dom. Zabuchli jsme branku a šli si užít vodičky, syrovýho masíčka.... a bylo nám úplně šumák, že Fleky pějí suicide songy.

No a já jsem pak - opět vedro nevedro, teda i s masíčkem, ale už bez Rumíčka, vyrazila po cestičce mezi pole. Aj jaj, jaj, to měl někdo hodnýho pejska, kterej se nejen sám od sebe připojil, ale ešče se hrozně vnucoval. (Marně) Pejska, co řapal vedle a koukal, co já na to. A já nic. Vůůbec nic. Naopak jsem toho pejska do pole poslala. Pejsek tam vběhnul... otočil to a vyběhnul sám hnedle zpátky. A tak jsme šli s pejskem dál, až jsme došli skorem dom. Pejsek zasejc, že vběhne do pole. A... moc hezky poslechnul na zavolání. A..... páč je to jelito flekatý, měl ze sebe takovou radost, že učinil dobře, že..... tradááááá sem šikovnej pejsek... musím to oslavit. A skončil v tom poli zas. Jouda flekatej. Takže co? No

jasně. Mazánku ruce na prsa a prcháme. Buch, branka bouchla, Koláče plíce vyplivlo a..... Talinka u dveří. A smolikof. Necháme Talinku vykysat.

Po dostatečném vykysání jsme s Rumíčkem vyšli zase z branky na louku, z louky na pole, do úvozu, úvozem dolů ke kravičce, do pole.... a jejda?? Co se to děje? My nejsme dva? My jsme celou tu dobu tři? A jejda! Toho flekatce si nikdo ani nevšimne?? Jak to?? Jak to, že když flekatec skočí do pole, nestane se nic? Nikdo nevolá, nehartusí... jen tak v klidu zmizí. A to tak dokonale, že to nezjistí ani Zrzavec. A způsobí to ten efekt, že se oba řítí úvozem vzhůru. A když se pak cesta opakuje, tak jsou to kupodivu ti flekatí, co si pole ani nevšimnou a zcela soustředěvaně a bez povelů, v naprostý tichosti sledují mojí maličkost.

Další způsob jak si užít vedro, je zalejvat. Vzhledem k nedostatku vody jsme pořídili obří barely na dešťovku a místo pohodlného zalejvání hadicí, tahá Koláče konve. Kdysi k tomu mělo zdatného pomocníka, jehož vášní bylo nosit právě ty prázdný konve k barelu. S Rumíčkem jsme taky lehce nacvičili, stejně jako s Bubinkou. Ale ani jeden nepropadl vášni z konví. Nebo takhle. Rumíček vlastně jo, ale .... hrozně chce potom chlemtat tu vodu, která z tý konve leje. Což by nevadilo, kdyby ale jako krytina střechy, po který voda stejká, nebyla z eternitu. Takže Rumíček to má tak. Když se jde nabírat voda na zalejvání a on ví, že mu z toho doslova "ani nekápne" ☐ , donese párkrát a pak už ho to moc neba. A já ho nenutím. Když jdeme nabírat vodu ze střechy od altánu a lít ji do bazénku, bude nosit do padnutí, páč tam ví, že může chytat z konve vodičku ☐ .Bubi nosila ráda, protože věřila tomu, že z toho něco kápne /něco víc, než voda ☐ /, ale dala konvím tak zabrat tou svou kušnou, která byla spíš ocelovou pastí na medvědy, že jsem to pak zrušila. Ale tu pravou konvovášeň, tu měl jen Ešus.

Nicméně, když se mi tak Tali oplendovala kolem nohou, zkusila jsem to. Postavila jsem konev, šla k barelu a řekla jí, ať mi ji podá. A..... nestačila se divit. Páč Fleky konev profesijounálněpopadly a taky podaly. Pak si frkly, jako že čemu se divím a šly se pást. ☐

Jo! A když už jsme u toho podávání a nošení. Při nedělním balení, když jsme se večer chystali jet domů, šel Brtník odnést odpad na kompost. A Tali, domovnice, musela pochopitelně taky, aby o nic nepřišla. Odešli spolu a já po chvílce najednou koukám, jak se v kůchni vlní flekopes a rozhlíží se kolem. Byla jsem v koupelně, ale bylo jasné, že dostala nějaký úkol a neví teď jak dál. Tak jsem tichounce zavolala, Fleky si nadskočily radostí, že

:"Joo! A mám to vyřešený!" a nařítily se ke mně s miskou na odpad v kušně a radostně mi ji předaly. JUCHÉÉÉ!! Byl to její první takhle "složitý" úkol, který samostatně dotáhla do konce. Zahradu máme fakt docela velikou. Kompost je v jednom z odlehlých rohů. A když Brtník vysypal odpad, dal miskou docentce Talířové se slovy: "Dej to Petře!" a poslal ji za mnou. A pak se dychtivě dotazoval, jak se to povedlo □ .

Na to, že tohle ještě nikdy nedělala a má jinak v hlavince ne průvan, ale uragán, je tohle i vzhledem k tomu vedru, kdy se nikomu moc nechce fungovat, docela megaúspěch, ne?

Jo! A! Když jsme u těch megaúspěchů... vzpomněla jsem si ještě na jeden. Opět jsme, v rámci převážení cihel, nacvičovali poslušnost v poli a při jedné z cest kolečkem pro cihly, jsem dostala dárek. Dárek, který jsem nedostala cca 12 let. Od doby, kdy byl Ešínek trošku odrostlý štěně. Tali, stejně jako tehdy on, mi samovolně přiaportovala mrvýho ptáčka. Víím, že bych v rámci plemene a jeho služebních povinností, měla ržát nadšením /neb v popisu ohaří práce je právě i toto/, ale..... no nejde mi to. Takže samovolně ze mě vypadlo nemyslivecký fůůůj. A pak následně velká pochvala za to, že to přinesla, nesežrala, nevyválela se v tom a že vůbec byla vzorovaná.

Tož takhle my jsme přežili tropiko víkend.

ale bohuže ne natolik inteligentní, aby se za ten rok naučila být normálním psem □

Vedro stokrát jinak

